

JUZGADO DE LO CONTENCIOSO ADMINISTRATIVO Nº 9 DE VALENCIA

Procedimiento Abreviado [PAB] - 000480/2021

Demandante: [REDACTED]
Representación: CARLOS DEL PINO AZNAR INMACULADA ALBORS MENDEZ
Demandada: AYUNTAMIENTO DE BURJASSOT
Representación:

Tipo de Expediente Entidades Locales (Art. 8.1)
Materia: Responsabilidad patrimonial

Ángel Ilario Pérez, magistrat, ha dictat, en nom del Rei, la següent

SENTÈNCIA Nº 101/2022

València, dilluns 2 de maig de 2022..

En el recurs contenciós-administratiu 480/21; seguit entre la senyora [REDACTED] [REDACTED] part demandant, representada per la procuradora Inmaculada Albors Méndez i defensa per l'advocat Carlos del Pino Aznar; i l'Ajuntament de Burjassot, administració demandada, representat pel procurador Rafael Francisco Alario Mont i defés per l'advocada María José Santacruz Ayo. L'objecte del recurs és la impugnació d'actes administratius en matèria de responsabilitat patrimonial de l'administració. El recurs s'ha seguit pels tràmits del procediment abreujat.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- Peticions i al·legacions del demandant.

La persona demandant presenta recurs contenciós-administratiu en impugnació de la desestimació presumpta per silenci administratiu de la seua reclamació per responsabilitat patrimonial per la caiguda que va patir el 3 de març de 2020 quan creuava per un pas de vianants un carrer del municipi de Burjassot. Al·lega que al pas de vianants presentava defectes i que això va provocar la seua caiguda. En conseqüència, reclama de l'administració demandada una indemnització de 9.236,60 euros, més els interessos i la imposició de les costes processals.

SEGON.- Posició de la part demandada.

L'administració demandada s'oposa a la demanda i en sol·licita la desestimació. Considera que no hi ha cap nexa causal entre les lesions i l'actuació municipal, tenint en compte la naturalesa i ubicació del desnivell que hauria provocat la caiguda. També considera excessiva la suma reclamada per la part demandant.

TERCER.- Prova.

S'ha proposat prova de documents, que s'ha admès i practicat íntegrament; i prova pericial, que s'ha admès però s'ha considerat innecessària la ratificació i exposició a presència judicial del dictamen pericial mèdic de la part demandant.

QUART.- Tramitació del recurs.

El recurs es va iniciar mitjançant escrit de demanda, presentat el 15 de desembre de 2021. A continuació, es va reclamar l'expedient administratiu i es va convocar la vista, que es va celebrar el passat dijous 28 d'abril de 2022. A l'acte van acudir les parts, que van exposar les seues respectives posicions. Admesa i practicada la prova, el recurs es va declarar conclús per a dictar sentència.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Activitat administrativa impugnada.

El recurs se segueix en impugnació de la desestimació presumpta per silenci administratiu de la reclamació per responsabilitat patrimonial presentada per la part demandant a l'Ajuntament de Burjassot pels fets de 3 de març de 2020, expedient 2020/8281K.

SEGON.- La responsabilitat patrimonial de l'administració. Principis generals.

La responsabilitat patrimonial de l'administració pels danys causats als particulars pel seu funcionament està proclamada en l'article 106.2 de la Constitució Espanyola i regulada en els articles 32 i següents de la Llei 39/2015, de Règim Jurídic del Sector Públic.

Els seus pressupostos bàsics han sigut establits per la jurisprudència i són els següents: un dany o perjudici real i efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat en relació amb una persona o un grup de persones; que el dany siga imputable causalment a l'administració tant pel normal com per l'anormal funcionament d'un servei públic; absència de culpa exclusiva de la víctima i de força major; i que el lesionat no tinga el deure jurídic de suportar el dany per la seua pròpia conducta.

Aquests elements han de ser provats per la part que presenta la reclamació, de conformitat amb la regla general de la càrrega de la prova que estableix l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil.

A més a més, s'ha de tindre en compte que, segons ha determinat també la jurisprudència, *"no es acorde con el referido principio de responsabilidad patrimonial objetiva su generalización más allá del principio de causalidad, aun de forma mediata, indirecta o concurrente, de manera que, para que exista aquélla, es imprescindible la existencia de nexo causal entre la actuación de la Administración y el resultado lesivo o dañoso producido, y que la socialización de riesgos que justifica la responsabilidad objetiva de la Administración cuando actúa al servicio de los*

intereses generales no permite extender dicha responsabilidad hasta cubrir cualquier evento, lo que, en otras palabras, significa que la prestación por la Administración de un determinado servicio público y la titularidad por parte de aquélla de la infraestructura material para su prestación no implica que el vigente sistema de responsabilidad patrimonial objetiva de las Administraciones Públicas convierta a éstas en aseguradoras universales de todos los riesgos con el fin de prevenir cualquier eventualidad desfavorable o dañosa para los administrados que pueda producirse con independencia del actuar administrativo, porque de lo contrario se transformaría aquél en un sistema providencialista no contemplado en nuestro ordenamiento jurídico."

TERCER.- La responsabilitat patrimonial de l'administració en un cas de caiguda en la via pública. Idea de "deambulació diligent".

Els principis que s'han exposat en el fonament de dret anterior tenen també una concreció més específica en els casos en què els danys es deuen a la caiguda d'un vianant en la via pública. Podem citar al respecte dues sentències de la Sala Contenciós-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana (de 8 d'octubre de 2013 i de 29 de juny de 2011, ROJ STSJC/4572/2013 i 4697/2011), que estableixen el següent, seguint una doctrina prèviament fixada pel Tribunal Suprem:

"1º) Cuando el obstáculo es un elemento ordinario y habitual de la vía pública, vinculado a un funcionamiento correcto del servicio público (bolardos o monolitos para evitar el aparcamiento, farolas, semáforos, bancos, papeleras, y demás mobiliario urbano, correctamente situados), y sin perjuicio de que incluso de este funcionamiento normal también puede derivar responsabilidad, lo normal es considerar que la relación causal se rompe por la falta de previsión del peatón ante ese obstáculo. En estos casos, la utilización normal de estos elementos en la vía pública, y la previsibilidad de los mismos determina a que cualquier golpe del peatón con ellos, les sea imputable al mismo, pues lo contrario supondría admitir que es posible, lógico y razonable que cuando se camina por la calle, se tropiece de forma habitual con ese mobiliario urbano.

2º) Ahora bien, cuando el golpe se produce no con este tipo de mobiliario urbano, sino con elementos impropios, o con parte de ese mobiliario urbano incorrectamente colocado, de manera que la existencia del mismo no es previsible ni esperable (losetas levantadas, alcantarillas destapadas, mobiliario urbano arrancado y desplazado de su lugar, etc.), se genera un riesgo para los viandantes no previsible ni justificado, y con el que por tanto estos no tienen por que contar. De manera que el golpe con estos por parte de un peatón, determina inicialmente la efectiva existencia de relación causal, que solo será modulada o llegará a desaparecer cuando se pruebe por quien lo alega la concurrencia de culpa o negligencia por parte del viandante. Modulación que puede llegar incluso a atribuir en exclusiva la culpa al peatón y no a la Administración a la que incumbe el cuidado de la calle, cuando sólo la falta de atención en el deambular, es la que explica la caída, desde el momento en que las propias circunstancias del lugar exigían a

cualquier viandante que prestase la debida atención ante las irregularidades del terreno (SSTS de 20 febrero, 13, 29 y 12 julio 1999 y 20 julio 2000, 4 mayo 2006, 4 marzo 2009, entre otras muchas), en cuyo caso procede la exoneración de responsabilidad para la Administración, pese al carácter objetivo de la misma, cuando es la conducta del propio perjudicado la determinante del daño producido."

Haurèm d'analitzar les circumstàncies del cas en relació amb aquesta doctrina.

QUART.- Anàlisi de les circumstàncies de la caiguda de la persona demandant: inexistència de responsabilitat patrimonial de l'administració.

L'administració demandada no ha negat els fets de la demanda, per la qual cosa no és necessària prova en relació amb els mateixos. Ara bé, de les circumstàncies del cas no es deriva en aquest assumpte la responsabilitat de l'Ajuntament pels danys derivats de la caiguda patida per la demandant, ja que no hi ha nexa causal entre la caiguda de la demandant i l'activitat o actuació municipal. Per a això s'ha d'acudir, fonamentalment, a les fotografies del desperfecte (fulls 46 a 60 de l'expedient) i a l'informe que sobre el mateix va efectuar el servei d'obres municipals: es tracta d'una escletxa mínima, un cm per un cm, segons l'informe municipal, que és fins i tot inferior al gruix d'un diari de paper que s'hi ha col·locat al costat. Es tracta d'un defecte mínim i que no pot, per ell mateix, provocar una ensopegada o una caiguda.

En definitiva, no es pot imputar a l'Ajuntament demandat la responsabilitat per la caiguda de la demandant i el recurs ha de ser desestimat.

CINQUÉ.- Conclusió: desestimació del recurs.

Com a conseqüència del que s'ha exposat en els fonaments de dret anteriors, s'haurà de dictar la sentència prevista en les lletres 68.1.b), i 70.1 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa-Administrativa (LJCA), desestimant el recurs contenciós-administratiu.

SISÉ.- Costes processals.

En aplicació de l'article 139 de la citada LJCA, les costes processals no s'han d'imposar a cap de les parts, ja que l'Ajuntament va provocar la interposició del recurs per l'incompliment de la seua obligació de dictar una resolució expressa sobre la reclamació administrativa de la part demandant.

DECISIÓN

Per les raons exposades, he decidit:

- 1.- Desestimar íntegrament aquest recurs contenciós-administratiu.
- 2.- No imposar a cap de les parts el pagament de les costes processals.

MODE D'IMPUGNACIÓ: Segons els articles 81 i 86 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa-administrativa, aquesta sentència no admet recurs.

Així ho decidisc, pronuncie i signe.

PUBLICACIÓ: La sentència ha sigut pronunciada en audiència pública pel magistrat que l'ha dictada. El Llettrat de l'Administració de Justícia en dóna fe.

Copia electrònica autèntica de documento papel - CSV: